

Preek van 31 januari 2016.. **Steven Barberien**
WELKE KANT GA IK OP?

Van tijd tot tijd komen er van die mensen op ons pad die ons heel enthousiast en best overtuigend komen vertellen dat wat wij doen, wel een beetje beter kan... Het zijn geen moraalridders, geen kwezelachtige figuren, maar gewone mensen die in woord en daad tonen dat het anders kan. En, beste mensen, het is een pijnlijke gewaarwording te moeten bekennen: "Ik ben fout bezig", of: "Dat heb ik niet goed gedaan." Daar kunnen drie reacties op volgen. Ofwel je haalt je schouders op en trekt je er niets van aan. Of je erkent dat het waar is, en probeert het anders aan te pakken... Of je wordt boos op de boodschapper... Ergens in jezelf weet je ook wel dat die persoon de waarheid spreekt, maar je wilt het gewoon niet horen!

Die laatste reactie zien we in het evangelie. Jezus lokt in plaats van ommekeer, verontwaardiging en boosheid uit. Zijn opmerkingen over hoe God niet zomaar alle gebeden van vrome joden verhoort... en hoe God soms andersgelovige mensen helpt of uitkiest, is een schop tegen het zere been... Zijn toehoorders worden woest! Herkenbaar, vindt u niet?

Wij zijn zó gauw tevreden met onszelf en ons normale leventje, dat we onze 'comfort zone' niet willen laten verstoren. Onze gemoedrust, het akkoordje dat we stilzwijgend hebben gesloten met ons geweten, houden we graag in stand. De hoge eisen die Jezus ons stelt wat betreft rechtvaardigheid, trouw, liefde en solidariteit, zwakken we nogal graag af. Omwille van ons gemak zeggen we dan: "Ge moet dat allemaal niet zo letterlijk nemen, ge moet dat zien in die tijd..."

En zo maken we ons eigen flauwe afkooksel van wat Jezus oorspronkelijk bedoelde. En soms, als het ons echt niet zint, als de boodschap in onze ogen niet (meer) past bij onze cultuur en zogenaamde verworvenheden, dan willen ook wij Jezus in de afgrond van de vergetelheid gooien. Eerlijk waar! Wie van ons durft net als Hij opkomen voor het gezin, voor het christelijk huwelijk? Voor de bescherming en de waardigheid van het leven, en wel van de moederschoot af? Wie durft alles weg te geven en te delen met anderen? Wie van ons gaat net als Hij zover dat men zelfs zijn leven wil geven?

Al te vaak redeneren wij anders, meegaand in de gedachtegang die 'in de mode' is. Niet Gods wil of Zijn liefde maar de tijdgeest bepaalt blijkbaar ons doen en laten.

Vandaag zien we dat Jezus zich uit een dergelijke gedachtegang terugtrekt. Hij draait zich om en loopt eruit weg. Het is blijkbaar niet de weg die Hij wil gaan. Zonder zijn woorden af te zwakken vertrekt hij. Hij laat de mensen achter met de keuze: "Ofwel je loopt door op jouw weg, maar kijk uit want je gaat wel richting de afgrond, of je keert je om en je volgt mij op mijn pad."

Het is nu aan ons: welke weg kiezen wij? Welke kant ga ik op?